

[Formanden]

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 87:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af tilskud til forfatterformidling for sæson 1985-86 (ARTE).

Af Helle Degn (S) m.fl.
(Fremsat 15/1 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Der har jo i en årrække været ydet tilskud af tipsmidlerne til ARTEs programtjeneste, den såkaldte ikke-provisionsgivende forfatterformidling; det er den ukommercielle del af ARTEs kulturformidling. Det har været beløb af skiftende størrelse. I 1982 var tilskuddet på 500.000 kr., men fra 1983 blev det nedsat til 300.000 kr. og har siden ligget på et lavere beløb; også i 1986 udgjorde tilskuddet de 300.000 kr. Det er vi ved at ændre. Baggrunden for det var, at jeg i juni fik en henvendelse fra og havde et møde med repræsentanter for Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om denne bevilling, og vi aftalte, at ARTE fremtidig skal sikres 500.000 kr. til formålet, altså en forbedring af situationen. Derfor er der på finansloven for 1987 afsat en bevilling på 200.000 kr., og der skal i juni 1987 bevilges 300.000 kr. af tipsmidlerne, så ARTE i 1987 vil have de 500.000 kr. til rådighed. Det er aftalt, at der på finansloven for 1988 søges påbegyndt en optrapning af finanslovbevillingen for at nå en fast årlig finanslovbevilling på 500.000 kr., og så skal bevillingen af tipsmidlerne bortfalde, sådan at der sker en omflytning.

Det er jo sådan, at bevillingen af tipsmidlerne foregår på den måde, at de fastsættes fra år til år, og at tilskudsmodtagerne ikke kan regne med at modtage det samme beløb eller højere beløb fra år til år; derfor må aktiviteten af virksomheden afpasses efter bevillingens størrelse, når man arbejder med tipsfinansiering.

Når man henser til den aftale, der er truffet, synes jeg, det er ejendommeligt at bede om, at Kulturministeriet nu med tilbagevirkende kraft skal forøge tilskuddet for 1986. Jeg kan ikke se, at Kulturministeriet skylder nogen penge i 1986, og i øvrigt har ministeriet hverken finanslovsmidler eller tipsmidler inden for 1987-budgettet, hvoraf man kunne afholde det ønskede beløb på 250.000 kr.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg i et brev af 22. august sidste år til finansudvalget har meddelt, at ministeriet ikke i 1986 kunne skaffe forøgede bevillinger til ARTE, og i et samråd i finansudvalget den 15. oktober 1986 har jeg fastholdt dette synspunkt.

Jeg vil i fortsættelse af det konkludere, at jeg må afvise det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Qvist Jørgensen (S):

Når vi har følt os forpligtet til at fremsætte beslutningsforslag nr. B 87, skyldes det især, at der er sket en beklagelig og uforståelig nedskæring af den del af ARTEs kulturformidling, der handler om forfatterformidlingen. Jeg vil blot understrege, at det kun drejer sig om dette ret specifikke område, fordi der her er sket en, synes vi, helt iøjnespringende uretfærdighed, nærmest med tilbagevirkende kraft, over for ARTE, og det vil jo så igen sige over for forfatterne og dermed i sidste ende over for tilhørerne, og det vil sige over for befolkningen.

Jeg vil kort gennemgå, hvad der er sket, og det kan jo være et supplement til det, som ministeren havde med i sin redegørelse om forløbet.

Siden slutningen af 1960erne har ARTE varetaget formidlingen af danske forfatters møde med deres publikum. Det har udviklet sig meget, specielt i de senere år, til noget meget positivt, og ARTE er oppe på at nærme sig 2.000 forfatterarrangementer pr. sæson.

Der har været ydet tilskud, som ministeren var inde på, igennem Kulturministeriet, og for nogle år siden blev der også bevilget midler fra tipsmidlerne, og der blev i begyndelsen af 1980erne ydet 500.000 kr.

Indtil 1984-85 har Danmarks Biblioteksforening ydet et tilskud på ca. 250.000 kr. årlig, men dette tilskud er gledet ud. Desuden er den direkte bevilling af tipsmidlerne

[Qvist Jørgensen]

blevet sat ned fra de 500.000 kr. til 300.000 kr., og lægger vi det sammen med nogle andre beløb, kan man nå frem til 425.000 kr. for to år siden, men det blev nedskåret i 1985-86 til de 250.000 kr. Facit er, at der for sæson 1985-86 mangler mere end 250.000 kr., og det er de 250.000 kr., vi taler om.

Når vi vælger beslutningsforslagsvejen, skyldes det, at vi troede fuldt og fast på, at den partner, der har deltaget i forhandlingerne og dermed været med til at sikre, at der kunne tales om et alternativt kulturflertal, ville overholde indgåede mundtlige aftaler. Derfor blev sagen uanset sit meget sympatiske sigte ikke løst på mere ordinær vis – derfor denne noget utraditionelle form.

Forslaget giver de Radikale mulighed for at gøre en fejl god igen, og jeg vil indtrængende henstille til hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Bilgrav-Nielsen, at de nu erkender fejltagelsen og sørger for genopretning i stedet for at finde på nye bortforklaringer.

Men det ville også være godt, om kulturministeren og med ham regeringspartierne kunne deltage i denne genopretning. Ministeren har chancen for at bevise, at han ikke er helt så slem, som det anføres i lederen »Nytårsbrev til kulturministeren«, fra tidsskriftet Forfatteren, 1987 nr. 1 side 3, hvor der står:

»For finansåret 1987 blev der ikke gennemført nogen markant nytænkning eller udvidelse i støtteordninger for litteraturen i Danmark og dermed for danske forfattere og oversættere.«

Og lidt senere:

»Overvejende teoretiske overvejelser og beklagelser kan ikke længere hindre, at den litterære aktivitet lider så betydelig skade, at det almenkulturelle niveau kan forringes.«

Jeg tror, vi alle er enige i, at forfatterarrangementerne er en god kulturformidlende aktivitet, som oven i købet er billig, også billig for det offentlige. Det kan faktisk bevises, at det beskedne tilskud medfører en egentlig indtægt for det offentlige. I indeværende sæson, hvor situationen er blevet gennormaliseret, har statstilskuddet på de 500.000 kr. medført aktiviteter for 4,1 mill. kr. indtil nu, og sæsonen er jo ikke slut endnu. Altså en god forretning, et prima kulturpolitisk fremskud, der også kommer forfatterne, som ingen vist vil påstå hører til de højest tjenede i dette land, til gode. Kunne vi så bare nå til enighed om, at det hul, der er opstået, skal

stoppes, er vi nået et meget beskedent skridt videre, og det er egentlig bare det, forslaget drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det var en klar aftale, at Socialdemokratiet skulle sørge for, at der kom et aktstykke i finansudvalget. Jeg har også spurgt lederen af ARTE, om det ikke var sådan, han havde opfattet det, og hans svar var ja. Dette aktstykke fremkom bare aldrig.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

For det første må jeg henlede hr. Bernhard Baunsgaards opmærksomhed på, at Socialdemokratiet ikke kan fremsætte aktstykker i finansudvalget – det kan alene regeringen.

Derudover vil jeg gerne spørge hr. Bernhard Baunsgaard: hvornår er den aftale indgået? Og med hvem er den indgået? Det kunne jeg godt tænke mig at høre en nærmere udredning af. Så skal jeg i mit hovedindlæg om lidt prøve nærmere at redegøre for, hvordan forløbet har været i denne sag.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den blev indgået i fortsættelse af det møde, vi havde med kulturministeren. Hr. Camre var ikke til stede, for det er jo en kultursag, så det blev aftalt mellem de mennesker, der i Socialdemokratiet og Det radikale Venstre beskæftiger sig med kultur. Men jeg gik ud fra som en klar forudsætning, at Socialdemokratiets medlemmer sørgede for at underrette hr. Camre, sådan at der på en eller anden måde kom et stykke papir, man kunne tage stilling til i finansudvalget. Jeg kan ikke sige andet, og efter min mening er der ikke andet at gøre, når vi drøfter med finansministeren, om vi kan efterbevilge noget, men det må finansministeren tage stilling til – løbet er jo kørt for den finanslov.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg bliver nødt til at gentage, at Socialdemokratiet ikke kan fremlægge papirer i finansudvalget, som man kan tage stilling til –

[Camre]

i hvert fald ikke tage stilling på en måde, som binder ministeren. Jeg ved naturligvis, at kulturministeren kender reglerne så godt, at han ikke under et møde har givet udtryk for, at det kunne oppositionen klare. Selvfølgelig har ministeren ikke sagt sådan noget.

Den 15. oktober 1986 havde finansudvalget et samråd med kulturministeren, og her gjorde kulturministeren det ganske klart, at han ikke havde lovet noget, og at han ikke havde nogen penge at love noget af. Det tror jeg er en korrekt fortolkning, som ministeren kan bekræfte heroppefra. Derefter så vi i øjnene, at der kun var én mulighed, hvis vi skulle have penge på bordet, nemlig et beslutningsforslag, og det er netop det beslutningsforslag, der her er til debat i dag.

Vi har således ikke forsømt noget som helst. Vi har fremsat det beslutningsforslag, som var den eneste vej, men der kunne måske have været lagt et lidt større pres på kulturministeren for at få ham til at gå ud og finde nogle af de penge, som han sagde han ikke havde, hvis Det Radikale Venstre under det pågældende finansudvalgsmøde havde tilkendegivet, at Det Radikale Venstre havde samme opfattelse som Socialdemokratiet, men desværre må jeg sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at Det Radikale Venstre end ikke var til stede ved det pågældende møde.

Formanden:

Jeg vil gerne understrege det, som hr. Camre sagde, nemlig at det er et beslutningsforslag, vi har til behandling her.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Bortset fra at jeg føler mig lidt mærkelig tilpas ved, at man her tager det kulturpolitiske flertal i ed uden at have inviteret repræsentanter for SF med til det møde i Kulturministeriet, vil jeg sige, at jeg, da jeg hørte om sagen og konstaterede, at der ikke skete noget, spurgte kulturministeren, om han ville komme med et aktstykke. Da vi fik det svar, at der ikke kom noget aktstykke, havde jeg ventet, at der ville komme et ændringsforslag formuleret på en eller anden måde til finansloven. Det kom der ikke, og det beklager jeg, for jeg ville gerne støtte den sag.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg synes, at vi under de korte bemærkninger skal komme ind til sagens kerne. Jeg vil gerne have at vide af hr. Bernhard Baunsgaard, om han har fået et diktat fra regeringen, hvori det sige, at der ikke kan gives bevillinger hertil. Det synes jeg er nok så interessant, sådan at vi kan høre, hvordan de politiske partier stiller sig. Vi har fået at vide, at regeringen afviser. Nu vil jeg gerne vide, om hr. Bernhard Baunsgaard har fået et pålæg fra regeringen om, at der ikke kan ydes nogen bevilling her.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan mindes én situation, hvor det var muligt for en regering at give Det Radikale Venstre et pålæg; det var dengang, statsministeren var radikal. Siden har jeg ikke oplevet det, og det kan man heller ikke opleve med den nuværende regering. Det, jeg har sagt, er, at jeg gerne vil spørge finansministeren f.eks. i samråd i kulturudvalget, om han i betragtning af de fejl, der er sket fra socialdemokratisk side, vil bøje sig.

Selvfølgelig skulle der have været fremsat et ændringsforslag, og jeg forstår ikke, hvorfor det ikke kom. Jeg kan kun henholde mig til det referat, jeg har fået fra hr. Bilgrav-Nielsen, nemlig at der ingen reaktion var fra Socialdemokratiets side. Han havde besked på at støtte, når der kom et sådant forslag eller en sådan reaktion fra Socialdemokratiets side. Den kom bare ikke.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg bliver altså nødsaget til at sige, at hr. Bernhard Baunsgaard har uorden i kronologien. Det, vi taler om her, ligger i efteråret, nærmere betegnet oktober måned, 1986. Da var finansloven for kalenderåret 1986 vedtaget – den blev nemlig vedtaget i december 1985 – og man kan ikke komme med ændringsforslag til en vedtagen finanslov.

Det, hr. Bernhard Baunsgaard måske tænker på, er, at der skulle være et ændringsforslag til 1987-finansloven, men for så vidt angår 1987, havde kulturministeren en klar aftale med Det Radikale Venstre – hele finansloven var et aftalt stykke arbejde – og her

[Camre]

var det sådan, at ministeren lovede en bevilgning til ARTE over tipsmidlerne, som vi normalt ikke blander os i i detaljer, på 300.000 kr. og 200.000 kr. på selve finansloven som støtte – jeg tror, det er de korrekte tal – altså i alt 500.000 kr.

Jeg er naturligvis beæret over, at hr. Bernhard Baunsgaard tillægger Socialdemokratiets 56 mandater så stor magt, at vi skulle kunne vippe flertallet. Det kan vi altså desværre ikke endnu, og derfor er vi magtesløse, hvis vi ikke kan få et tilsagn dels fra hr. Bernhard Baunsgaard, Det Radikale Venstre, dels fra SF til at vedtage det beslutningsforslag, som denne sag vedrører.

Per Stig Møller (KF):

Efter at have hørt denne debat, der udspiller sig inden for det såkaldte alternative kulturpolitiske flertal, vil jeg spørge fru Ingerlise Koefoed: undskyld, hvilket flertal?

Principielt vil jeg sige, at det er en væsentlig kulturpolitisk opgave at formidle forfatterkontakten med læserne, således som ARTE gør. ARTE er jo én af flere forfatterformidlingssteder og måske det vigtigste med sine 2.000 arrangementer. Derfor har kulturministeren jo også, som vi har hørt det, sikret denne formidlingstjeneste ordentlige vilkår både i år og i fremtiden. Følgelig er det lidt vanskelig for mig at acceptere det, som hr. Qvist Jørgensen siger, nemlig at det almenkulturelle niveau forringes, eftersom sagerne altså bringes i orden, således som kulturministeren har fortalt os.

Problemet er altså en gammel skade, som forslagsstillerne på den ene eller den anden måde ud fra det, jeg hidtil har hørt i dag, er ansvarlige for. Bevillingsforholdene det år var ikke ukendte, hverken for ARTE, for Socialdemokratiet eller for SF, og man kunne altså have behandlet sit budget og sine arrangementer derefter. Hvor meget betaler man for øvrigt for den managementservice, man får igennem de 2.000 arrangementer? Det vil jeg gerne have oplyst i udvalget.

Som sagen foreligger belyst, og som kulturministeren har fremhævet det, nemlig at formidlingen vil blive sikret i fremtiden på det ønskede niveau, ser jeg ikke, at kulturministeren eller finansministeren kan gøres ansvarlig for det, som er sket, og derfor synes jeg, at sagen må afvises.

Povl Brøndsted (V):

ARTE har kendt sine økonomiske vilkår før. ARTE kender sine økonomiske vilkår i fremtiden – de er sikret i 1988 – og derfor kan vi anse dette forslag for nærmest at være en ansøgning om dækning af et underskud for året 1985-86. Et hul skal fyldes ud. ARTE kendte i 1986 det beløb, der var bevilget, men disponerede på forventet efterbevilling. Det er dette underskud, forslaget finder det rimeligt at dække. Venstre finder ikke grundlag for denne dækning.

Men vi vil fra Venstres side benytte forslaget til, at vi i udvalget får oplysninger frem om hele denne forfatterformidlingsordning, som ARTE sikkert udfører ganske udmærket. Vi vil se på det generelt for at få en forståelse for, at denne aktivitet er på finansloven 1988 med 500.000 kr., og hvorfor der er denne særbevilling til dette oplysningsforbund i modsætning til andre oplysningsforbund, der ikke får særlige midler til særlige arrangementstyper og arrangementsformer.

Venstre vil i udvalget arbejde aktivt for at få sagen virkelig belyst og for at få forståelsen for denne særbehandling.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil gerne begynde med at gentage, hvad jeg sagde før, nemlig at jeg selvfølgelig vil støtte, at ARTE får de 250.000 kr., som de synes at mangle. Jeg kender også hele historien om tipsmidlerne og om Danmarks Biblioteksforening, som fik tilskud fra rådighedssummen, hvoraf de så gav tilskud til ARTE, og det synes jeg nok var en lidt indviklet tilskudsform. Men jeg ved, at der er kommet mangler i kassen hos ARTE på den måde.

Jeg synes, at sagen har fået en dårlig og beklagelig udvikling, og jeg er stadig væk forbavset over, at vi i hvert fald ikke kunne få den op i forbindelse med behandlingen af finanslovsforslaget, for så var hr. Bernhard Baunsgaard måske også blevet opmærksom på, at der var sket en fejl i finansudvalget, da hr. Bilgrav-Nielsen ikke var til stede og man derfor ikke i finansudvalget havde fået en klar udtalelse om sagen.

Jeg mener, det er rigtigt, som hr. Bernhard Baunsgaard foreslog, at vi skulle prøve, når vi behandler sagen i kulturudvalget, at få

[Ingerlise Koefoed]

finansministeren i samråd dér og se, om vi kan tale med finansministeren om den.

Så vil jeg i øvrigt sige til Socialdemokratiet uden særlig malice, men måske lidt drilagtigt, at jeg egentlig synes, det er et dårligt fremsat forslag. Hvis jeg ikke sad herinde i Folketinget, og hvis jeg ikke kendte ARTE, og hvis jeg ikke kendte alle teknikkerne bag disse tilskud, ville jeg ikke forstå et levende suk af, hvad sagen drejer sig om. Bemærkningerne fylder 3 linjer, og det er ikke mit indtryk, at vi herinde i Folketinget laver forslag for hinanden alene; vi laver vel også forslag – især måske fra oppositionen – for at fortælle ude omkring, hvad det egentlig er, vi gerne vil lave herinde i Folketinget, og det er der ikke et eneste menneske der kan se, når de læser dette forslag. Det kan Socialdemokratiet måske så blive fornærmet over at jeg siger her fra talerstolen, men for mig er det altså meget vigtigt, at det arbejde, vi laver her i Folketinget, bliver lavet sådan, at også mennesker, der ikke har den glæde og ære at sidde i Folketinget, kan se, hvad det er, vi beskæftiger os med herinde. Det kan de ikke, når de læser dette forslag.

Men som sagt vil jeg gøre, hvad jeg kan, for at forslaget bliver gennemført.

Så vil jeg gerne sige til hr. Per Stig Møller, at når jeg taler om det kulturpolitiske flertal, henholder jeg mig stadig til, at der var engang, da det kulturpolitiske flertal, bestående af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, VS og SF, fik vedtaget en dagsorden her i Folketinget, hvorefter det blev besluttet, at der ikke måtte skæres ned på Kulturministeriets bevillinger, og vi har i øvrigt også sammen gennemført forskellige forbedringer, bl.a. af teaterloven. Forhåbentlig kan vi også, inden denne folketingssamling er sluttet, gennemføre en forhøjelse af de beløb, som er lagt på bordet til musiklovsforslag. Jeg håber, at det kulturpolitiske flertal – og andre er naturligvis velkomne til at deltage – kan gennemføre den forhøjelse.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Havde det været noget tidligere på dagen eller i går, vil jeg da ikke udelukke, at jeg ville have følt, at fru Ingerlise Koefoed måske generede os lidt med bemærkningerne om en manglende argumentation og for me-

get insidesnak osv., men jeg må nok sige, at når vi kan opleve, at en kulturpolitisk ordfører for Venstre, hr. Povl Brøndsted, sætter lighedstegn mellem oplysningsforbund og en kulturformidlende organisation, så føler jeg i hvert fald anledning til at medgive fru Ingerlise Koefoed, at vi nok skulle have skrevet lidt mere, for det er der åbenbart behov for.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Den skal blive meget kort og drejer sig kun om fru Ingerlise Koefoeds historieskrivning. Det er altså ikke særlig interessant at høre om disse selverklærede flertal, der begynder at tage æren for love, som vi er mange der har været med til at gennemføre. F.eks. teaterloven var vi alle sammen enige om. Så lad os nu få slettet den betragtning.

(Kort bemærkning).

Povl Brøndsted (V):

Ethvert oplysningsforbund kan forsøge sig med arrangementer, der formidler kultur og kunst ud over landet. Her drejer det sig om en forfatterformidlingsopgave, men der kunne være mange andre værdifulde kulturformidlingsopgaver, som oplysningsforbundene ville finde det ganske naturligt inden for sine rammer at tage sig af. At ARTE får tilskud til denne specielle opgave, er et særtilfælde; det burde andre også kunne få, hvis der var ligestilling mellem oplysningsforbundene.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Før hr. Per Stig Møller blev medlem af Folketinget, men efter at den borgerlige regering var dannet under hr. Poul Schlüters ledelse, kom denne regering med et forslag om at nedskære kulturbevillingerne, og det gav stødet til, at der hurtigt blev etableret det, som hedder et kulturpolitisk flertal. Det synes jeg man skal huske.

Dernæst vil jeg gerne i anledning af det, der blev sagt fra Venstres ordførers side, komme med nogle bemærkninger om ARTE. Ordet ARTE er en forkortelse, der betyder sådan noget som Arbejdernes Teaterforening. Den er startet af socialdemokratiske organisationer og fagforeninger og skulle formidle, at arbejderne fik let adgang til at komme i teatret, især i København. Det er altså ikke et

[Bernhard Baunsgaard]

oplysningsforbund. Som jeg sagde, er ARTE startet af socialdemokratiske organisationer og faglige organisationer, og af og til dukker det også op i reklamerne for ARTE, at dette er en arbejderorganisation med socialdemokratisk hældning, hvad jeg beklager, fordi ARTE har udviklet sig til noget mere. Det er i dag en almindelig kulturformidlende organisation, og det er den eneste, vi har af arten, der er meget stor og stærk; i dag dækker den en meget stor del af landet, dog ikke f.eks. Nordjylland.

Man kan nok sige, at det ville være rimeligt, om man helt blev løst fra i repræsentantskabet at have f.eks. repræsentanter for DSU og socialdemokratiske vælgerorganisationer, når det skulle være en folkelig organisation, men det er den organisation, vi har.

Men dette, at den har den oprindelse og tilknytning, er vel grunden til, at der herinde fra mange sider har været sat spørgsmålstejn ved, om det er rigtigt at give disse midler til ARTE.

Jeg kan i dag ikke se anden udvej for det, vi drøfter i dag: forfatterformidlingen ud til befolkningen, og det er derfor, vi har lagt pres på regeringen, for at ARTE i dag skal få en bevilling på i alt ½ mill. kr. ARTE er nu kommet selvstændigt på finansloven med en bevilling på 200.000 kr., og de får 300.000 kr. over tipsmidlerne. Det synes jeg skal siges. Det er til gavn for hele befolkningen.

Må jeg så sige om selve den ulykkelige sag, at der er sket en fejl. Efter de oplysninger, der er givet til mig, er fejlen sket hos Socialdemokraterne. Jeg gør opmærksom på, at det er en meget farlig ting at åbne for den slags fejl bagud ved de nye finanslove, og det bør i hvert fald senest ske, når vi forhandler finansloven for 1987. Da skete det heller ikke.

Jeg understreger det, som fru Ingerlise Koefoed sagde. Lad os tage finansministeren i kulturudvalget til samråd, lad os gennemgå hele sagen, og lad os se, om vi ikke er enige om, at ARTE er en organisation, der i dag virker til gavn for hele befolkningen. Lad os undersøge, om det er muligt at lave en undtagelse. Lad os prøve at se, hvad finansministeren siger til det.

(Kort bemærkning).

Povl Brøndsted (V):

Der skal da ikke herske nogen som helst tvivl om, at vi fra Venstres og min side er interesseret i den størst mulige formidling af ARTE-forfatteraktiviteter og -kontakter ud over hele landet såvel som af alle andre former for kulturaktiviteter. Jeg kender udmærket baggrunden for ARTEs arbejde og ved, at ½ af det, der er Det Danske Teater i dag, er ARTE med i, det er altså en del af ARTEs tidligere arbejde, der i dag formidles af Det Danske Teater sammen med andre oplysningsforbund.

Det, jeg siger, er kun, at ARTE, der har *sit* publikum, *sin* baggrund, stilles bedre end andre oplysningsforbund, og jeg synes, at vi måske under udvalgsarbejdet skal se på, om lignende formidlinger på bredere grundlag kan stilles til rådighed. Jeg mener ikke, at et oplysningsforbund skal stilles ringere end en særorganisation, der også samarbejder med oplysningsforbundene, f.eks. i Det Danske Teater, og derfor synes jeg, det er en ensidig formidling, vi oplever her. Kunne vi ikke ved også at tage aktiviteter fra oplysningsforbundene med i det få en bredere formidling af tingene? Det er ikke en begrænsning, jeg er ude på, det er en alsidighed.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har to korte bemærkninger.

For det første må det understreges, at dette ikke er et oplysningsforbund, det er en kulturformidlende organisation. Jeg synes, der er god grund til at tage en diskussion i kulturudvalget om, hvorvidt vi kan gøre den endnu bredere accepteret, end den er i dag. Så sent som for nogle måneder siden så jeg en reklame fra ARTE, der gjorde stærkt opmærksom på, at dette var en socialdemokratisk organisation og en arbejderorganisation, men det danske folk består af andet end socialdemokrater og arbejdere, så jeg synes da, at vi skal drøfte dette og måske nå frem til noget, der gør, at vi får ARTE endnu bredere accepteret i befolkningen, og at ARTE selv anlægger et endnu bredere sigte.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Bernhard Baunsgaard, om jeg husker helt forkert eller det er

[Qvist Jørgensen]

i overensstemmelse med de faktiske forhold, når jeg siger, at man faktisk allerede er gået i hvert fald ét skridt videre for ganske nylig, i og med at vi har vedtaget, at de politiske partier, der er repræsenteret i finansudvalget, også får en placering i ARTE. Jeg mener ikke, det løser hele det problem, som hr. Povl Brøndsted nævner, men jeg synes, det var rart at få med ind, at disse bestræbelser er i gang.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil meget gerne understrege, at de bestræbelser er i gang, og jeg synes, der er sket en særdeles gunstig udvikling i de senere år. Det er jo også baggrunden for, at jeg, der var meget kritisk for 5-6 år siden over for ARTE, er gået ind og har støttet ARTE og været med til at sørge for, at ARTE gennem finanslovsbevillinger får i alt ½ mill. kr. i 1987. Og jeg synes, det var udmærket, hvis vi kunne gå videre. Men der er grund til at understrege: ARTE har gjort sig særdeles store anstrengelser for netop at være den brede folkelige bevægelse.

Arne Melchior (CD):

Inden hr. Poulsaard om et øjeblik går op og rakker ned på udgifterne til kulturformidling, vil jeg gerne sige, at den slags råb deltager CD naturligvis ikke i. Opgaver af denne art er meget nødvendige, og de kan ikke udføres uden midler; dem vil vi normalt også stille os positiv over for at bevilge. Man kan ikke engang bebrejde ARTE dens oprindelse. Der er dér taget et tidligt initiativ, som selvfølgelig sætter sig spor, og ARTE kan jo altså heller ikke bruge penge, som ikke bevilges herfra, medmindre de selv skaffer dem ad anden vej.

Når dette er sagt, altså at jeg erkender, at der skal penge til – penge er jo for sådan et arbejde af samme vigtighed som blodet er for kroppen, blodet skal cirkulere i arterierne, og gør det ikke det, dør organismen – må jeg dog sige: Vi kan ikke stille op til denne blodtransfusion. Vi må snarere henvise organisationen til måske at indtage nogle jernpiller eller andet, der kan rette op på balancen, måske i form af en rationalisering.

Det bliver interessant under udvalgsarbejdet at få lidt mere at vide om denne forfat-

terformidling. Jeg anser det for højest værdifuldt, at forfatterne kommer ud og møder publikum og får mulighed for selv at lære derved, også mulighed for at gøre sig selv kendt og dermed sine værker. Det er af stor betydning.

Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt et bibliotek, ja, selv en skole behøver ARTE som matchmaker. De forfattere, man interesserer sig for, kan man som regel slå op i telefonbogen, og det forekommer mig, at ARTE her yder en service, som ikke kan være gratis, men som i virkeligheden er et omsvøbsdepartement, som koster penge. Det vil være meget naturligt under udvalgsarbejdet at efterforske, om der ikke her gøres et arbejde, der nok har en gavnlig virkning, men hvor virkningen kunne opnås nemmere, mere direkte og billigere for ARTE, ikke således at der skal holdes færre foredrag af forfattere eller være færre møder mellem kulturskaberne og deres publikum, men da telefonen jo er opfundet, er det, selv om telefonbøgerne trykkes med meget små typer, for de fleste kulturarbejdere, kulturformidlere, muligt at klare dette uden den fortrinlige kæmpeorganisation, ARTE, som jeg har sagt pæne ord om, som jeg også fortsat vil mene. Det er meget godt med en matchmaker, en ægteskabsformidler, men mange gode ægteskaber bliver nu indgået direkte mellem parterne uden svigermors medvirken, så mon ikke også det skulle kunne lykkes for ARTE, således at niveauet kan holdes. Jeg anbefaler jern.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg skal blot på Kristeligt Folkepartis vegne afvise forslaget. Jeg synes, at kulturministeren har givet en god begrundelse, som vi kan tilslutte os. Jeg vil dog sige, at jeg synes, det er vældig godt – særlig måske for år tilbage – at man har haft organisationer som ARTE, der har gjort kulturen til noget, skal vi sige for hele folket. Vi må jo indrømme, at for år tilbage var den forbeholdt en vis del af befolkningen. Men måske er vi i dag kommet så langt, at man kunne se på, om den nuværende form er den rigtige, eller hvordan det skal foregå fremover.

Det er en interessant drøftelse, og den kan jo fortsætte i kulturudvalget.

Poulsaard (FP):

[Poulsgaard]

Hvem er egentlig forfatter? Efterhånden kan enhver jo kalde sig forfatter. Jeg har skrevet to bøger og har en tredje på bedding. Er jeg så forfatter? Hvad er det egentlig for noget, at man vil til at give forfattere løn?

Når man får de diskussioner herinde, står hr. Qvist Jørgensen op og siger, at de har udviklet sig meget, Ja, gudhjælpemig har de udviklet sig meget. Det er jo simpelt hen Parkinsons Lov, at når man starter noget, så udvider det sig. Man ansætter folk, og de folk skal have nye arbejdsområder, og man skal selv avancere, man skal selv være kontorchef, direktør osv. Det gælder om at få så mange medarbejdere ansat som muligt, og så tager man alt muligt ind under det. Når Socialdemokratiet og SF snakker om nedskæringer, har det jo altid vist sig, at der tværtimod har været opnormeringer.

Fru Ingerlise Koefoed siger: Ja, de skal nok få de penge, de mangler. Jamen hvem siger, de mangler? ARTE siger, de mangler penge, men jeg kunne nævne mange andre foreninger, mange forretningsfolk og andre, der også mangler penge. Så lægger man driften om eller bærer sig mere fornuftigt ad. Men her kommer man bare rendende og siger, at nu skal skatteborgerne værsgo betale; for vi har jo vore gode venner herinde. Det er simpelt hen uholdbart.

Nu ved jeg godt, at Jyllands-Posten ikke er kommet herover i dag, men se i Jyllands-Posten, hvilket underskud der budgetteres med næste år.

Og de her forbedringer, som også fru Ingerlise Koefoed er inde på. Forbedringer for hvem? Det er i hvert fald ikke en forbedring for skatteyderne. Det bliver en forringelse for skatteyderne, og man kan simpelt hen græde over de liberale kræfter herinde, for de har fuldstændig kapituleret over for ARTE. Hr. Povl Brøndsted kommer godt nok med et svagt pip, men i realiteten har man jo opgivet. Man har overladt det til Socialdemokratiet at sidde på kulturformidlingen, som man har overladt det til Socialdemokratiet at sidde på Danmarks Radio og tv, og hvad man ellers har. Men det passer jo godt med de socialister, der er herinde.

Hr. Bernhard Baunsgaard kan ikke se nogen som helst andre muligheder. Jamen der er andre muligheder! Der er f.eks. en masse mennesker, der er impresarier i dette land. De udøver et stort kulturformidlingsamar-

bejde. Disse forfattere, der er interesseret i at komme ud og holde foredrag, kan tilmelde sig sådan en impresario, og så sørger han for det. Det kunne sagtens lade sig gøre. Giv da privatiseringen en chance, i stedet for at det skal være statsformynderi og statsdirigereri det hele. Det skal det tilsyneladende være, og hr. Bernhard Baunsgaard har jo også kapituleret over for ARTE nu, kunne vi høre.

Jeg vil da ikke skuffe hr. Arne Melchior – det tror jeg heller ikke jeg har gjort med mit indlæg her – men jeg synes, det mest konstruktive, der har været sagt i denne debat i dag, er kommet fra CD, og det er simpelt hen, om ikke man skulle prøve at se på, om ARTE behøver at gabe over det hele. Det var den diskussion, vi skulle tage, fremfor bare kritikløst, når de siger: nu har vi brug for nogle skillinger, at give dem skillingerne og sende regningen til skatteyderne.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Jeg skal ganske undlade at gå ind i de generelle betragtninger, som hr. Poulsgaard har fremført; dem kan vi tage ved en senere lejlighed, f.eks. på mandag.

Men jeg vil gerne sige to ting. Den ene er, at når hr. Poulsgaard frit og frankt fra denne talerstol slynger ud, at administrationen vokser i ARTE, at der er tale om Parkinsons Lov osv., må vi have en forventning om – ja, jeg har det ærligt talt ikke, men vi burde vel have det – at hr. Poulsgaard sandsynliggør sine uhyrlige påstande. Jeg tager den anden påstand, og den kan jeg faktisk sandsynliggøre; aktiviteten i ARTE er vokset betydeligt mere, end administrationen er vokset.

Med hensyn til, om man kunne overlade det helt til private impresarier, vil jeg sige, at det har jeg ærligt talt ikke meget forstand på, men det er jeg helt overbevist om at hr. Poulsgaard gennem sit eget initiativ må vide noget om. Jeg gætter på, hr. Poulsgaard, at det afkast, som impresarierne skal have, er af en ganske anden størrelsesorden end det, som ARTE tager, det er nemlig en ganske beskedent administration.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

[Ingerlise Koefoed]

Det er kun for at rette en åbenbar misforståelse eller fejlfortolkning fra hr. Poulsgaards side. Jeg har ikke sagt, at de nok skal få de penge, de vil have eller skal have. Jeg har sagt, at jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at de kan få de penge. Men jeg kan selvfølgelig ikke love noget heroppefra; det kunne aldrig falde mig ind.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Der er en verden til afstand mellem hr. Qvist Jørgensens og min opfattelse af kulturformidling og kulturpolitik. Det er klart, at en impresario, der driver et privat firma, må have nogle omkostninger, og de, der skal betale de omkostninger, er de arrangører, der afholder disse forfatteraftner. Så enkelt er det, det skal vi ikke have nogen som helst statslig indblanding i.

Og så vil jeg godt fastholde min udtalelse fra før, at det er Parkinsons Lov, for som hr. Bernhard Baunsgaard sagde i sit indlæg, så startede ARTE – det ved vi alle – som en organisation, der skulle formidle teaterbilletter i det storkøbenhavnske område, men det har udviklet sig til, at ARTE sætter sig på næsten alt kulturliv i dette land. Hr. Qvist Jørgensen ryster på hovedet, men det behøver det ikke at blive mere rigtigt af. Hvis jeg var socialdemokrat, ville jeg da også synes, det var glimrende, men der er altså denne store afstand mellem de kultursyn, vi har.

Og så til fru Ingerlise Koefoed.

Det, jeg angriber fru Ingerlise Koefoed for, er, at hun ganske kritikløst slugte ARTEs påstand om, at de manglede 250.000 kr. Hun spurgte ikke, hvorfor de manglede dem, om det skyldtes dårlig forretningsledelse eller hvad. Der var ikke den mindste kritik i fru Ingerlise Koefoeds indlæg.

Camre (S):

Det er jo ikke nødvendigt at stille spørgsmål om ting, som man ved, og jeg er sikker på, at fru Ingerlise Koefoed ved, hvorfor disse penge mangler; det ved vi andre også. Det er simpelt hen på grund af de nedskæringer, der har fundet sted, hvis vi ser på forløbet af den støtte, ARTE har fået over årene, og det står meget klart at læse i bemærkningerne, at der er dette hul i bevillingerne på 250.000

kr., og det er grunden til, at nærværende forslag er fremsat.

Så vil jeg godt komme tilbage til, om jeg så må sige behandlingen af selve forslaget, til mulighederne for at skaffe disse penge på bordet.

Det står fast, at der ikke var en mulighed for at skaffe pengene ved et ændringsforslag til finansloven. I hvert fald må jeg sige det sådan, at den mulighed stod ikke åben for os. Muligheden havde stået åben for Det Radikale Venstre, hvis Det Radikale Venstre i sine forhandlinger om finansloven med regeringen havde fået en sådan aftale, men vi var jo ikke inviteret til finanslovsforhandlinger, og derfor kunne vi ikke opnå noget på det område. Vi er koblet ud, det er jo realiteten, dørene er lukkede for SF og for os og andre uden for regeringsblokkens og Det Radikale Venstres aftaler.

Det, der så er den praktiske mulighed, er, at man vedtager et beslutningsforslag i Folketinget, og i den forbindelse vil jeg godt sige til hr. Poulsgaard, at dette er ikke noget med at hale 250.000 kr. mere op af skatteydernes lommer, for selv om dette forslag vedtages, bliver kulturministerens budget sammenlagt ikke større, end det er i dag. Men det er altså sådan inden for den gældende finanslovgivning, at ministrene har ret til at flytte rundt på posterne og altså finde disse penge på nogle andre konti, og her synes jeg – uden at jeg skal blande mig for meget i den kulturpolitiske debat, for det har jeg bestemt ikke forstand på – at der måske er mulighed for netop at tilgodese nogle af de mere folkelige synspunkter, som hr. Poulsgaard måske skulle bekende sig som tilhænger af, ved at flytte pengene fra en lidt mere speciel anvendelse til denne meget brede, for jeg er da sikker på, at også nogle af hr. Poulsgaards vælgere ind imellem har glæde af ARTEs arrangementer, selv om man måske kan konstatere, at det desværre ikke påvirker deres politiske stillingtagen så vældig meget.

Men tilbage til det konkrete forslag. Hr. Bernhard Baunsgaard bebrejdede os, at forslaget ikke kom noget tidligere. Jeg vil da gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at da vi efter samrådet med ministeren i finansudvalget i oktober 1986 konstaterede, at Det Radikale Venstre ikke dér ville være til stede og lægge pres på ministeren for at finde nog-

[Camre]

le penge, så var dette forslag den eneste mulighed. Jeg kan naturligvis beklage, at det har været så lang tid om at komme igennem maskinen, for det kunne have været fremsat i november eller december eller lidt før. Det blev fremsat, forstår jeg, den 15. januar. Men det ændrer jo intet som helst ved realiteten, for dette betyder altså ikke en forøgelse af finansloven eller af ministerens budget. Som nævnt var det udelukket at gøre det på grund af forligsaftaler mellem regeringen og Det Radikale Venstre. Det er en mulighed, som er ganske identisk i oktober, november, december, januar og nu, hvor vi skriver februar. Hvis Det Radikale Venstre vil skaffe disse 250.000 kr., vedtager vi dette forslag, og så klarer kulturministeren resten inden for rammerne af sit budget.

Det er jo de kolde, klare kendsgerninger, sådan er det, og jeg håber derfor, at når nu kulturudvalget ser på dette, finder man ud af, at der stadig væk er den holdning, også hos Det Radikale Venstre, som altså jeg forstår hr. Bernhard Baunsgaard siger der har været i de foregående måneder, så vi kan få denne sag bragt på plads.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, der kan jo somme tider være lang vej til erkendelse. I oktober måned 1986 holder man i finansudvalget et samråd med kulturministeren. Der sker ikke andet, end at kulturministeren meddeler, at han ikke har 250.000 kr. ekstra til ARTE. Derefter er Socialdemokratiet fuldstændig passivt indtil den 15. januar. Hvorfor? Det er spørgsmålet.

Så siger man: Vi kan jo bare gøre det nu. Det kan vi ikke, for finansloven for 1986 er færdig. Dette er en bevilling, der skulle have været fremsat i 1986. I det mindste kunne man dog, når man i august måned får finanslovsforslaget for 1987, have udarbejdet et ændringsforslag, som vi kunne have stemt om, da vi vedtog finansloven for 1987 i december 1986. Det er bare det, det drejer sig om, og så er det, jeg siger: Jeg vil gerne have at vide, hvilke konsekvenser det har, at vi pludselig tager sådan en bevilling op fra 1986, og derfor vil jeg ikke love, at vi tager pengene nu, uden at jeg ved, hvad finansministeren mener om det. Det er sagen. I kunne have reageret noget tidligere.

Må jeg sige én ting til. Der er én ting, jeg bestemt ikke ville være gået med til på noget tidspunkt. Det skulle have været en ekstrabevilling. Der er ikke noget med, som hr. Camre antydede før, at tage det fra andre kulturbevillinger inden for kulturministerens ramme. Bestemt nej! Det skulle have været en ekstrabevilling.

(Kort bemærkning).

Povl Brøndsted (V):

Det, vi taler om, er et beløb, der skal tages fra kulturministerens kasse til dækning af et underskud fra forrige år. Man vidste, hvad man havde at disponere over, men man disponerede på forventet efterbevilling. Derfor synes jeg, det er meget vanskeligt for kulturministeren at finde 250.000 kr. af de midler, der er øremærket til kulturelle aktiviteter.

Jeg vil da gerne vide, om det er de småpenge, de andre oplysningsforbund får, der pludselig skulle føres over og dække underskuddet. Hvad får de? Næsten ingenting til nogle særlige arrangementer. Skulle det bruges? Er det teateraktiviteten, der skal reduceres? Det må gå ud over noget andet. Jeg synes, det er flot af hr. Camre at stå her og sige, at det er noget, der er sket året før, og nu tager vi altså nogle penge fra i år og putter ned i det hul, nogle har lavet på forventet efterbevilling.

Jeg kan ikke rigtig se, hvor kulturministeren skal tage pengene, og jeg synes, det er urimeligt over for de parter, pengene vil blive taget fra, hvis kulturministeren gjorde det. Så vil jeg i hvert fald råbe højt på deres vegne.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Nu skal jeg ikke bebrejde hr. Povl Brøndsted, der ikke sidder i finansudvalget, at han fremstiller det, som om det var noget overordentlig sjældent, at man dækkede forbrugte beløb ind. Når jeg tænker på, hvor mange millioner og milliarder der cirkulerer ved omflytning i årets løb, må jeg nok sige, at man skal have lup for at få øje på disse 250.000 kr.

Jeg tror, det for mennesker, der ikke normalt har deres gang her i huset, er aldeles sort tale, vi fører i denne sag. Det virker, tror

[Camre]

jeg, på udenforstående, som om det er en fuldstændig skindiskussion, og det er det også delvis.

Når ministeren i oktober 1986 sagde, at han ikke kunne finde pengene – på trods af at de Radikale måske gerne ville, det havde i hvert fald hr. Bernhard Baunsgaard sagt til ham, og Socialdemokratiet og utvivlsomt SF – så var det, fordi ministeren på det tidspunkt ikke havde nogen penge. Jeg vil bede ministeren om at komme op og sige mig imod, hvis ikke dette er korrekt, men jeg tror, det var helt korrekt, hvad ministeren sagde på det tidspunkt.

Da var vi næsten ved slutningen af finansåret, og man kan altså ikke, hr. Bernhard Baunsgaard, i 1986 træffe beslutning om at bruge nogle penge i 1987 af en finanslov, som end ikke er vedtaget på det tidspunkt. Det kan ikke lade sig gøre. Derfor er det rigtige tidspunkt at foretage disse dispositioner kalenderåret 1987. Og lad så være, at der gik fra den 11. januar, hvor vi mødtes, til den 15. januar, inden forslaget blev fremsat.

Der var altså ikke noget at gøre. Jo, der var én ting at gøre: Det Radikale Venstre kunne have fået den ekstra bevilling, hr. Bernhard Baunsgaard taler om, men det kunne Det Radikale Venstre kun få, hvis det havde fremsat kravet i de møder, der blev holdt oppe bag glasdørene hos statsministeren eller ovre i Finansministeriet, og hvor vi ikke var inviteret med.

Det kan ikke nytte noget, at hr. Bernhard Baunsgaard bebrejder os, at vi ikke var med til det forlig, Det Radikale Venstre indgik med regeringen, for vi var ikke indbudt, og jeg tror ikke, at hverken regeringen eller hr. Bernhard Baunsgaard nogen sinde har drømt om at indbyde os. Vi var lukket ude, og derfor kan vi altså ikke få bebrejdelser for, hvad der foregik bag dørene.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg synes ikke, denne debat kan bære ret meget længere. Det er jo meget interessant at høre, hvem der har glemt hvad og hvornår, men de eneste, der har vidst, hvilke penge de havde, er dem, som altså nu skal have redning fra nogle, som har glemt, at de havde lovet dem nogle penge, som de alligevel ikke havde, og som heller ikke stod nogen steder.

Og så skal det altså klares med – her citerer jeg hr. Camre – at 250.000 kr. skal tages fra mere specielle områder. Det var faktisk, hvad der blev sagt.

Det er altså den ny kulturpolitik fra det alternative kulturpolitiske flertal: de mere specielle områder skal der tages penge fra. De mere specielle områder er dem, som har færre politiske venner, og som ikke har nogen venner til at tale deres sag herinde, men som til gengæld så meget desto kraftigere skal beskyttes. Jeg synes, det var en uhyrlig kulturpolitisk sætning fra det flertal, jeg er glad for ikke at høre til, at de mere specielle kan man tage fra.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg synes ærlig talt også, vi snart skal holde op med at snakke teknik, om pengene skal tages fra den ene kasse, den anden kasse eller den tredje kasse. Det korte af det lange ved den sag er – det kan hr. Camre ikke vide, for hr. Camre sidder jo ikke i kulturudvalget, men i finansudvalget sammen med os andre – at vi en gang imellem i kulturudvalget har haft et flertal, som det er lykkedes at få nogle bevillinger igennem, hvormed vi har udvidet rammen under Kulturministeriet.

Hvis Socialdemokraterne havde haft tid til at komme med det her beslutningsforslag før jul, så havde vi måske også haft den mulighed på det tidspunkt. Det er jeg næsten sikker på at det flertal, som hr. Per Stig Møller heldigvis ikke ønsker at høre til, kunne have fået gennemført.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal heller ikke forlænge debatten meget, kun konstatere; at hvis Socialdemokratiet havde villet, så var de meget velkommen til at føre forhandlinger om finansloven bag glasdørene.

Tilbage står, at Socialdemokraterne i oktober, i november og december kunne være kommet med dette beslutningsforslag, hvis det ikke kunne ordnes gennem finansudvalget, og jeg gik ud fra, at det kunne det, men de kom ikke. De kommer først den 15. januar. På det tidspunkt kan vi ikke gøre noget

[Bernhard Baunsgaard]

ved finansloven for 1987, for den er vedtaget i december 1986. Sådan ligger det.

Jeg vil gerne understrege i anledning af det, hr. Per Stig Møller sagde, at det ikke er det alternative kulturflertals politik, hr. Camre gav udtryk for her. Når vi ønsker, der skal ske noget på specielle områder, så er det altid ekstrabevillinger, ikke noget med at stjæle fra hverken Nationalmuseet eller Det Kongelige Teater for at tilgodese andre.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Det skal blive den sidste. Jeg mener ikke, at man skal stjæle penge fra nogle andre, men jeg er ret overbevist om, at der i løbet af året vil være en uforbrugt bevilling et sted på kulturministerens budget på 250.000 kr., man kan bruge til dette formål.

Så vil jeg gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at man kan altså ikke ved beslutningsforslag ændre et finanslovsforslag. Det er imod teknikken. Der kunne være sket en eneste ting, og det er, at man til finanslovsforslaget for 1987 i november eller december 1986 kunne have stillet et ændringsforslag.

Jeg vil gerne spørge hr. Bernhard Baunsgaard: hvis der, efter at Det Radikale Venstre havde forligtes med regeringen om denne sag, var kommet et sådant ændringsforslag på dette område, ville Det Radikale Venstre så have kunnet stemme for? Ville Det Radikale Venstre så have kunnet bryde deres forlig med regeringen i øvrigt om rammen og pludselig være gået ind for dette? Det er en helt ny forklaring, som jeg aldrig har hørt før.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Var hr. Camre eller andre socialdemokrater i oktober 1986, i november 1986 eller i december 1986 kommet med et beslutningsforslag af denne art, så havde vi stemt for det. Kulturministeren vidste, at vi ville gøre det, og det vidste socialdemokraterne også.

Vi troede, det kunne ordnes gennem finansudvalget, og da der intet skete fra socialdemokratisk side i 1986 – det er praktisk talt tre hele måneder – gik vi ud fra, at ARTE havde fået en ordning på anden måde. Vi må

ikke glemme, at LO betaler en meget stor del af omkostningerne ved ARTE. Det er kun et tilskud, der gives via denne statsbevilling.

Helle Degn (S):

Jeg takker for debatten, og jeg takker selvfølgelig også for kulturministerens indlæg, men beklager hans afvisning og manglende forståelse for, at man faktisk burde sørge for, at denne forfatterformidlings aktivitetsførelse kunne sikres.

Både kulturministeren og vi andre har fået mange henvendelser fra forfattere. Jeg kan nævne Paul Hammerich, Poul Borum, Knud Holst, Johannes Møllehave. Vi har fået henvendelser fra Forfatterforeningen, der bakker op bag, at det var nødvendigt at få denne støtte og opbakning, ellers forsvinder den mulighed, ARTE i dag kan give som et tilbud.

Til hr. Arne Melchior – som jeg ser ikke har tid til at være her og høre på en bemærkning til hans eget indlæg – vil jeg sige, at når han kommer med den påstand, at ARTEs forfatterformidlingstilbud skulle være udtryk for et omsvøbsdepartement, så må hr. Arne Melchior ikke vide meget om, hvad det handler om. Forfatterne er nemlig vældig glade for, at ARTE påtager sig denne formidlingsaktivitet. Det synes jeg vi sammen med forfatterne skal glæde os over. Det er på nonprofit basis. Derfor synes jeg, at hr. Arne Melchior skulle tænke sig lidt om, inden han slynger sådanne påstande ud.

Desværre har debatten handlet mere om proceduren, end den har handlet om sagen og om, hvorvidt partierne her klart ville give en melding, om de ville være med eller de ikke ville.

Når hr. Bernhard Baunsgaard siger til os under denne sags behandling, at vi kan jo se på det i kulturudvalget, så må jeg sige, at det forløb, der er gået forud, skræmmer os en lille smule.

Jeg ville egentlig gerne vide, hvordan det kan være, at hr. Bernhard Baunsgaard tror, at finansministeren vil være villig til at underkende kulturministeren i et eventuelt samråd. Jeg synes ikke, det ville være rart, hvis han underkendte sin ministerkollega, selvfølgelig ikke, men det ville være rart, hvis vi kunne få en positiv dialog med finansministeren, og det håber jeg selvfølgelig også at vi

[Helle Degn]

kan få ud af denne sags behandling i kulturudvalget. Nu har jeg selv haft fornøjelsen af at sidde i finansudvalget og følge det forløb, der var dér, og den manglende radikale tilstedeværelse, og så får jeg fornøjelsen af i kulturudvalget at følge sagen videre.

Undervejs har vi været vidne til en radikal pressemeddelelse, som er blevet udsendt i dag, og som jeg vil betegne som en meget god efterfligning af den amerikanske disinformationskampagne, hvor man forsøger at skjule, hvad man mener og har gjort, og prøver at pålægge nogle andre et ansvar for, at man ikke er nået et eller andet resultat, her altså at sørge for, at forfatterformidlingen kunne fungere.

Jeg mener, at hr. Bernhard Baunsgaards pressemeddelelse til omverdenen i dag alene handler om rene bortforklaringer. Aftalen mellem hr. Ole Espersen og hr. Bernhard Baunsgaard var, efter den forhandling, de havde med kulturministeren, efter hvad der er oplyst over for mig, at man skulle søge et samråd i finansudvalget, så man kunne få fastslået det flertal, der var, for at sørge for at få dækket sig ind her. Det var med stor forundring, vi så, at i samme takt ministeren kom ind til finansudvalgets møde, bevægede den radikale repræsentant sig ud af finansudvalgets mødelokale.

Men alt det synes jeg slet ikke er værd at hæfte sig ved. Det handler om nu at få nogle resultater, og vi er meget resultatorienterede. Jeg synes, det radikale svar, der er givet her, stadig væk lægger et tågeslør ud, og jeg synes, der er tåge nok i dag. Jeg synes, jeg mangler et klart svar fra hr. Bernhard Baunsgaard på, om han vil være med, eller om han ikke vil være med til at sikre, at forfatterformidlingen kan fortsætte.

Vedrørende hele diskussionen om ARTE vil jeg sige, at jeg godt kan forstå, at andre partier står på spring for at være med til at tage æren for den flotte aktivitet, ARTE udfører. Jeg må sige, at de bevillinger, vi giver til ARTE, i virkeligheden er de bevillinger, som har den allerstørste spredningseffekt. Derfor kan jeg godt forstå den politiske interesse i at være med, og det synes jeg også godt man kan sige at der er truffet beslutning om, idet ARTE har fået ændret sine vedtægter, sådan at finansudvalgets partier er repræsenteret i ARTEs ledelse. Det synes jeg er

udtryk for en åbenhed, som jeg selvfølgelig synes er positiv og god.

Jeg håber, at vi med sagens behandling i kulturudvalget kan få den løsning, som Socialdemokratiet i hvert fald gerne vil være med til.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget. Det har jo været en meget lang debat om et meget kort forslag, tør man nok sige. Jeg skal heller ikke blande mig i det muntre slagsmål, der har været om procedurer og om, hvem der har svigtet hvor i en sammenhæng, som ikke er min.

Det har ikke blot været en underholdende debat, men også en særdeles interessant debat i betragtning af den megen tale om et alternativt flertal og dets styrke her i Folketinget.

Jeg vil vende mig til substansen et øjeblik her mod slutningen og gentage, at vi faktisk har foretaget noget vedrørende ARTE. Det er, ligesom det er blevet glemt undervejs. ARTE er kommet på finansloven, og vi har med den bevilling af tipsmidlerne her i 1987, som er lovet, og som også vil blive udløst, sikret ARTE de 500.000 kr., som det var tanken at nå op på med en styrkelse af den bevilling, vi drøftede i sommer.

De muligheder, der økonomisk er på dette område, blev udtømt ved det møde i juni, og vi kan ikke nu, som hr. Camre antyder, flytte på bevillinger inden for Kulturministeriets budget for at tilgodese en sådan bevilling bagud til 1986, hvor ARTE som alle andre tipsmiddelmodtagere kendte vilkårene i den periode, der var tale om.

Jeg skal gentage, at der ikke i 1987 på Kulturministeriets budget er penge til det formål, som er foreslået tilgodeset i forslaget, ved omflytninger af den ene eller den anden art. Jeg tror også, finansministerens reaktion vil være meget forudsigelig i et samråd, men det bliver naturligvis hans sag.

Jeg vil godt sige for mit vedkommende, at disse sager har været drøftet, for ARTEs bevilling kom på finansloven, så der har været en drøftelse ved tilrettelæggelsen af finansloven for 1987 om netop dette punkt. Det sluttede man af med en aftale mellem regeringen

[Ministeren for kulturelle anliggender]

og Det Radikale Venstre om finansloven for 1987, og dér er disse ting handlet af.

Jeg må altså gentage det, jeg sagde til at begynde med: jeg må afvise forslaget, og debatten her har ikke givet mig nogen grund til ikke at opretholde denne afvisning.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg vil takke for ministerens bemærkninger. Jeg synes, det er sørgeligt, at ministeren konkluderer så negativt, som han gør. Jeg synes lige, minsteren fortjener den bemærkning med på vejen, at selvfølgelig er det glædeligt, at der er sket det rent tekniske, at ARTE er kommet på finansloven. Helt fint, godt. Det har været længe ønsket og længe ventet, og det synes jeg ministeren skal have en cadeau for.

Men jeg synes ikke, at offentligheden skal glemme, at derouten startede under denne regering, hvor man, da ministeren kom til, havde en bevilling til ARTE på 900.000 kr. Den er gradvis blevet skåret ned, og nu er den altså på 500.000 kr. Det synes jeg er et nok så interessant fænomen. Ministeren og regeringen har taget stilling til, hvor bevillingen skal ligge, og hvor stor den skal være, og det synes jeg er beklageligt.

Jeg er altså fortsat interesseret i at høre, om hr. Bernhard Baunsgaard mener, at finansministeren kan og overhovedet vil tage en anden stilling end kulturministeren. Det skulle undre mig meget, og derfor må man igen sige, at det er et forsøg fra radikal side på at lægge tågeslør ud.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Må jeg lige rette fru Helle Degn. Det er ikke korrekt, at der var en bevilling på 900.000 kr., da denne kulturminister trådte til. Der er under denne kulturminister sket en konstant stigning i bevillingen til ARTE. Sådan ligger det.

Jeg sagde tidligere, men skal gentage det – tingene kan øjensynlig ikke gentages for tit, når de skal forstås – at vi har lagt pres på, for at ARTE kom på finansloven, og det er de kommet. Vi har lagt pres på, så at ændringen medførte, at ARTE ud over den finanslovbevilling, der var sat specielt af til dem, fik 300.000 kr. over tipsmidlerne.

Jeg tror ikke, at der ville ligge nogen desavouering af kulturministeren i, at finansministeren sagde, at i dette tilfælde er der sådanne særlige omstændigheder forbundet med denne bevilling, at han vil gå med til det. Jeg håber, at vi kan overbevise ham. Jeg aner ikke, om vi kan, for jeg har ikke talt med finansministeren om det.

De af finansudvalgets medlemmer, der er til stede her i dag, kan naturligvis sige, at sådan og sådan gik det. Jeg kan alene holde mig til det referat, jeg fik af hr. Bilgrav-Nielsen. Der er ikke i finansudvalget på nogen måde foreslået noget, der kan bruges til en særbevilling på finansloven for 1986. Jeg gør opmærksom på, som kulturministeren sagde, at mødet fandt sted i sommer. Der var oktober, november og december 1986 til at lave et beslutningsforslag. Dette beslutningsforslag kunne udmærket være udformet på en sådan måde, at det fremkaldte en ny bevilling på finansloven for 1987. Det ville der ikke være noget i vejen for.

Må jeg advare fru Helle Degn imod at bære ved til bålet af forargelse over bevillingen til ARTE, når fru Helle Degn siger heroppefra: jeg forstår godt, at de andre partier vil have del i ARTE. Jeg støtter bevillingen til ARTE, fordi ARTE i dag optræder som en organisation til gavn for hele befolkningen. Hvis dette ikke er tilfældet, så reduceres min tilslutning til ARTE. Jeg synes stadig væk, at det i ARTEs styrelsesform kunne understreges bedre.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg er ked af at forlænge debatten, men inden det bliver komplet forvirret, er jeg nødsaget til at sige, at det dog er for stærkt, at hr. Bernhard Baunsgaard kan stå heroppe og sige, at bevillingerne til ARTE er gået op i denne ministers tid.

ARTE har først i 1987 fået et beløb på finansloven. Det er nu 200.000 kr. Det, ARTE har modtaget tidligere, var over fordelingen af tipsmidlerne. Finansudvalget har aldrig blandet sig i fordelingen af tipsmidlerne og kan principielt ikke blande sig. Det, der har skabt problemet, er, at den del af tipsmidlerne, ARTE fik, blev skåret ned, og det skete i kulturminister Mimi Stilling Jakobsens tid.

[Camre]

I den forbindelse havde vi i finansudvalget et samråd med ministeren, og det eneste, vi fik ud af det, var, at ministeren sagde: nå ja, men det, at man stod på tipsfordelingen, var ikke det samme som at man også skulle stå der til næste år. Der blev altså skåret ned, og det er den nedskæring, der har givet en manko, givet et tab, lavet et hul i ARTES budgetter.

Jeg kan ikke se, at der er nogen saglig grund til at sige: ja, der kunne være bevilget ekstra penge i 1986, men der kan ikke bevilges ekstra penge i 1987. Jeg troede ellers, at det gik så fantastisk godt med økonomien, meget bedre end sidste år. Til næste år går det endnu bedre. Hvis der var penge i 1986, er der i hvert fald også penge i 1987.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Til hr. Bernhard Baunsgaard, der bliver ved med at hænge sig i proceduren, den ene bemærkning, at i et samråd i finansudvalget kan et flertal, hvis det manifesterer sig, på en udmærket måde retlede en minister om, hvor den pågældende minister har politisk dækning for administrationen af sine bevillinger. Derfor var det meget beklageligt, at det radikale medlem af finansudvalget systematisk trådte ud af døren på det tidspunkt af finansudvalgets møde.

Jeg synes da, det er interessant, hvis det skulle lykkes for kulturudvalget at få vedtaget dette forslag ved, at finansministeren finder nogle penge et eller andet sted. Det ville jeg synes var interessant, og det ville glæde mig, hvis det kunne ende i et fornuftigt resultat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Miljø- og planlægningsudvalget (13/2 87):

Udtræder: Leif Hermann (SF)

Nyt medl.: Rahbæk Møller (SF)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 17. februar 1987 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Angående Folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 12.42